

Maya, Charma & de boterbloemen

een sprookje van Dorothee Helmert

Er was eens...

... een meisje. Maya was haar naam. Maya had zichzelf gedroomd. Ze was als een bron waaruit het leven opborrelde. Ze kon blazen als een tijger, als iemand haar stoorde, rennen als een gazel, wortelen als een boom als je om haar mening vroeg en van vreugde fladderen als een vlinder. En als ze verlegen was of bang, trok ze zich in zichzelf terug als een slak in haar huisje. Het leven stroomde door haar heen als de eb en de vloed van de zee. Nooit was ze langdurig droevig of boos of verlegen.

Er waren mensen, die Maya's wijsheid herkenden en van haar wilden leren. Maar veel mensen waren bang voor Maya. Het voelde alsof Maya dwars door hun heen keek. Niets konden ze voor haar verbergen. Andere mensen waren jaloers en probeerden tevergeefs, het bruisende leven in Maya te onderdrukken. Weer anderen lachten haar uit en vertelden: "Maya is gek".

Als mensen probeerden haar het leven te verzuren, zei het meisje tegen zichzelf: "Ik ben op aarde gekomen om mijn droom te leven. Ik ben hier, om IkZelf te zijn." En dan huppelde ze van vreugde door een bloemenweiland en liet zich midden in een groepje boterbloemen vallen. "Ik weet dat jullie blij zijn met mij, niet waar?" En de bloemen knikten bevestigend in de wind.

Niet ver weg woonde een ander meisje, Charma was haar naam. Charma was vergeten wie ze was. Alleen als ze sliep herinnerde ze zich af en toe haar droom. Haar mama en haar papa konden haar niet echt helpen. Ze hadden geen tijd want ze deden hun best om iemand te zijn.

Diep van binnen voelde Charma zich eenzaam en alleen en zeer onveilig. Het leven in haar leek bevroren als ijs. Ze was thuis in een labyrint van gedachtes, angsten en zorgen. Haar ogen stonden wijd open, haar handen hadden zich tot vuisten gebald. Haar rug was stijf als een plank en haar benen onbuigzaam als bonenstaken.

Meestal liep ze geruisloos op haar tenen. Ze sprak met een zachte stem.

Op een mooie zomerdag, toen de zon heel hoog aan de hemel stond, kwamen Maya en Charma elkaar tegen. Charma schrok want zonder het nog te weten herkende ze zich zelf. "Wat ben je mooi!".. riep Maya uit die dwars door Charma heen kon kijken. "Ik weet niet eens meer wie ik echt ben...", zei Charma, en haar stem klonk verdrietig.

Maya keek haar heel lang aan zonder ook maar één woord te zeggen. En ineens brak er iets open in Charma: "Ik voel me zo zo alleen." Nog nooit had ze dit aan iemand durven zeggen. En met alle kracht die ze kon opbrengen ging ze vechten tegen de sterke stroom die ze diep van binnen voelde opstijgen. 'Niet huilen.. Sterk zijn...' hoorde ze Mama's stem in zichzelf. Ondertussen stond Maya naast haar en ademde. Het leek een eeuwigheid te duren voordat Charma voorzichtig vroeg: "Alsjeblieft, Maya, wil je me helpen?"

Het was stil, heel heel stil, en vanuit die stilte begon Maya te praten: "Heb jezelf lief, Charma, en wees blij met wie je nu bent. Veel mensen zijn bang voor zichzelf. Maar in wezen zijn ze bang voor de kleine of grote monstertjes die zich overal hebben vastgebeten op hun lichaam omdat het leven niet meer stroomt als een rivier. Maar eigenlijk kan alles wat er is ons helpen.

'Spelen' is het toverwoord.. Voel de kracht die je nodig hebt om jouw handen zo sterk dicht te knijpen. Speel met die kracht en laat je verrassen door wat er gebeurt. En als je bang bent, laat het bange monstertje er voor je zijn. Laat zijn stem horen, dans hem, overdrijf hem en laat je verrassen door wat er gebeurt. Wie weet wat daarachter tevoorschijn komt. Zing je gedachtes die je zo bang maken. Misschien word je wel blij van je eigen lied. En als je het liefst weg wilt rennen: doe het gewoon! Ren zo snel als je kunt, en speel: speel met het weg rennen en het gaat veranderen. En als de tranen in je opkomen, laat ze stromen en wees nieuwsgierig wat ze je komen brengen.

Als je boos bent omdat een ander niet echt hoort wat jij te zeggen hebt, blijf staan in je kracht en kijk wat er gebeurt. En geleidelijk aan zullen de monstertjes in je schrompelen en gaat het leven steeds meer door je heen stromen." En terwijl Maya sprak, voelde Charma het warm worden en kloppen op een plekje diep in haar binnenste. En voor ze het wist maakte ze een sprongetje van blijdschap. Maya klapte in haar handen van vreugde. "Zie je wel, het gebeurt al, helemaal vanzelf. De stroom in je zoekt zijn weg. Je zult nooit meer vergeten wie je bent."

Charma liet haar hoofd zakken want ze schaamde zich een beetje. "Ik voel dat het klopt wat je zegt... maar ik weet niet of ik het durf." Maya greep in de lucht en toverde een klein rood masker uit het niets tevoorschijn...

"Af en toe wil je je het liefst verstoppen of wegkruipen... dat ken ik... Misschien kan dit je helpen." En heel zachtjes, als een veertje, flusterde Maya in Charma's linkeroor: "Ik heb je lief. Ik heb je heel heel lief." Toen was ze verdwenen.

"Ja, ik heb mezelf lief, ik heb mezelf heel heel lief...", herhaalde Charma en de tranen liepen over haar gezicht. "Ik laat mezelf nooit meer in de steek...". Diep van binnen voelde ze iets ontdooien....

Dorothee Helmert (2009) - Het Berenhol,
Nijmegen / NL Tel. 0031 - 24 - 36 07 967
www.het-berenhol.com